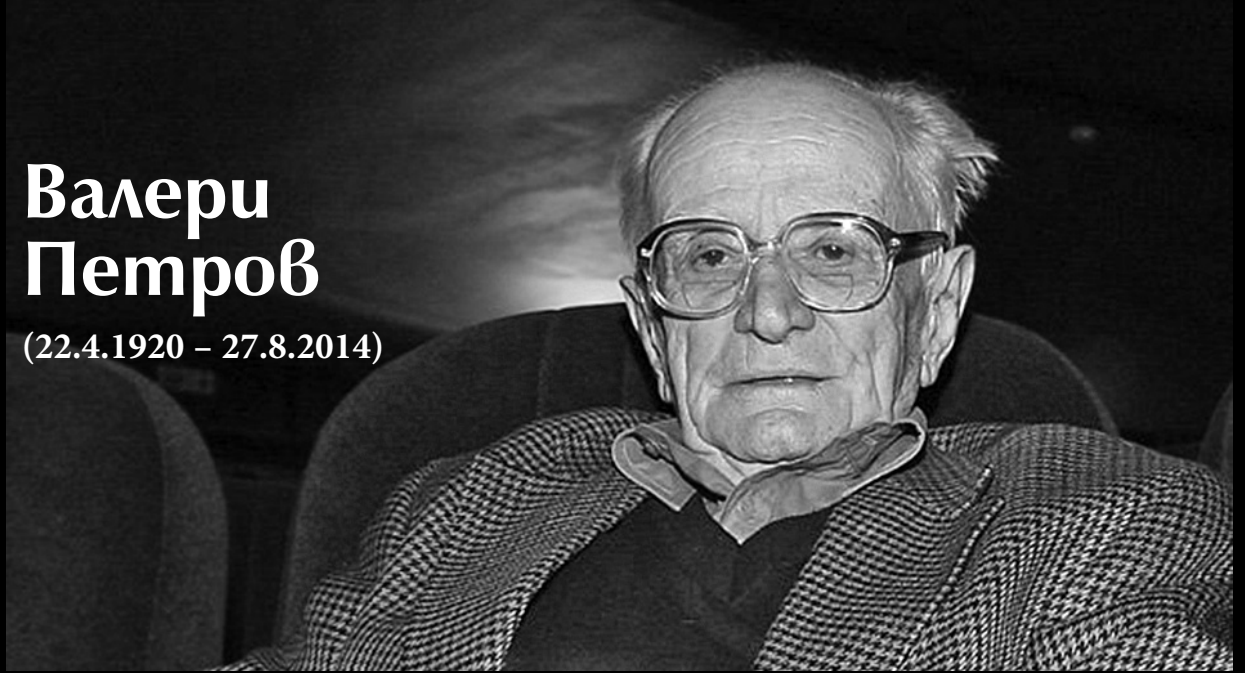

Валери Петров

(22.4.1920 – 27.8.2014)

В погледа на всеки, когото срещнах на поклонението на Валери Петров се четеше невярване, че любимият ни поет се е отправил нататък към „рая със пеещите му планети“. Сякаш всички сме вярвали, че той завинаги ще е наоколо да ни помага да разчитаме лъчите на дните си, да вълнува душите ни като светулка в нощта. Да ни помага да вярваме в другия и да не се страхуваме толкова от своята самота (както тихичко прошепва в каданс във „Влакчето за Банкя“: „...не си сам, не си сам, не си сам.“). В тези дни, обаче, след като се отдели от нас, усещането за опорни точки светлина тук на нашата планета се изплъзва. И е тъмно. И е тъжно.

На старата гара

в памет на Валери Петров

Реката тече.

Влакът тече.

Влакът край тебе минава.

В небето

луната нощта

пак тъче

и нещо отвътре

ти прави.

Край старата

гара реката

тече. Нощта

във небето

луната тъче.

Влакът изтече,

ето го там.

Ти си тук

и си сам.

Ти си тук

и си сам...

Андрей Филипов

Аудиторията на това списание – не само нашата, но и чуждата, няма нужда от представяне на Валери Петров. Всеобщото преклонение пред неговия талант и пред делото му, и особено пред петте му куклени пиеси-приказки, е съпоставимо само с всеобщата скръб при кончината на поета.

Затова ще си позволя нещо много лично.

За мен Валери Петров е от онези само няколко души, които са определяли мярката ми за много неща в живота. С неговото творчество запознавах децата си, знаейки, че по-добра среща с красивото едва ли е възможна. С него искам да срещна и внуците си...

Валери Петров нямаше илюзии, но имаше мечти. Той искаше да ни покаже реалния свят, но и човека, особено малкия човек, детето, което може би ще може да го направи по-добър, по-цветен, по-малко тъжен, по-наситен с игра и радост. С всяка дума в творчеството си той дописваше дългото изречение на обяснение в любов към света, към самото живеене, към красотата и добротата. Валери Петров беше потребния учител на българите в толерантност, въодушевяващо омиротворение, в преклонение пред красотата на реалността и човека.

Не само кукления ни театър, а театърът ни, литературата ни, киното ни, цялата ни духовност тепърва ще разбира колко огромна е загубата ни.

Остава написаното. Остава да продължаваме срещите на неговите творбите с новите му зрители. Защото човеколюбието на творчеството му, огромния му разбираещ човека поглед, дават неочакван смисъл на живота ни, даряват ни с надежда и вяра...

Никола Вандов